

Varje vecka under nio års tid var det Lotta som hälsade dig välkommen här i Allers. Så kom en flytt i vägen och sedan ett par år verkar Allers förra chefredaktör Lotta nu som författare. Nyligen kom hon ut med sin tredje bok om Isa och Minigänget.

Text: KAJSA LIDBECK
Bild: LINA SALOMONSSON
och PRIVAT
Illustrationer: KIRI ØSTERGAARD
LEONARD

Grön, tät skog och några sjöar. När skogen tar slut kommer hagar, omgärdade av stenmurar. Grusvägen som leder hem till Lotta, Allers förra chefredaktör, och hennes familj, ger en känsla av Astrid Lindgrens Småland och den håller i sig när byn de bor i dyker upp. Den består av tre gårdar som ligger tätt tillsammans, precis som i Bullerbyn.

– Jag är uppvuxen i stan, men trivs väldigt bra med livet på landsbygden, säger Lotta.

Utanför köksfönstret på det rödrita trähuset betar de fyra minishettisarna, som alla är karaktärer i Lottas böcker om Isa och Minigänget.

Det är lätt att tro att kontrasterna är stora mellan att vara chefredaktör på ett av Sveriges största mediaföretag, till att verka som författare och ha sin utgångspunkt på familjens bondgård mitt i vackra Småland. Men tillvaron med minishettisar, skogsbruk, några kor, katter och en ny hund håller Lotta sysselsatt.

– Med en gård och djur så finns det alltid saker att göra. Vi har bott här i snart 20 år. Så under många år när jag arbetade på Allers delade jag min tid mellan Helsingborg och Småland.

– Att numera arbeta hemifrån känns lyxigt. Närmre till jobbet kan man knappast få. Och eftersom jag skriver om mina hästar, så blir de förstås lite som mina arbetskamrater också och det är mysigt.

Sa upp sig

Det var när Allers media flyttade från Helsingborg till Malmö, och pendlandet blev för tufft, som Lotta bestämde sig för att våga säga upp sig och börja på ny kula.

– Det var mycket ledsamt när beskedet om flytten kom. Att jobba i Malmö hade inneburit att jag fått vara hemifrån hela veckan. Så ville jag inte leva. Det var en sorg att lämna Allers, alla jobbkompisar, tidningen, läsarna. Jag kan ännu sakna gänget och redaktionen i Helsingborg.

Sedan hon lämnade Allers har hon släppt tre böcker om sina minishetlandsponnyer och en fjärde är på gång. Den senaste har varit ute i handeln i några månader.

– Hjärtehästarna var riktigt rolig att skriva. Med i Minigänget kommer en före detta polishäst, Eddie. Hela hans karaktär och flera av minnena han berättar om i boken bygger på en verklig polishäst som jobbade i Malmö under många år. Jag har intervjuat hans polismatte, Flisan, som också fick en roll i handlingen.

Var skrivandet det du hade i sikte när du slutade på tidningen?

– Inte från början, men det var verkligen inte lätt att veta vad jag ville göra med min framtid. Inte mycket kan mäta sig med att göra tidning, men jag ville ändå prova något annat. Skriva är en dröm jag haft länge, vilket snabbt min familj och mina vänner kommenterade och peppade mig till. Deras uppmuntran gav mig knuffen jag behövde för att börja.

Vad inspirerar dig?

– Den största inspirationen får jag från mina egna hästar. När jag sköter om dem, eller kollar på dem i hagen, ser vad de gör, hur de är tillsammans. Det är också hästarnas röster som hörs i berättelserna. Jag får också många idéer från min egen uppväxt. Jag var en stalltjej som hängde på Helsingborgs ridskola varje dag.

Valpen Agnes pockar på mattes uppmärksamhet. Hon är snart halvåret gammal och full av energi. Lottas två tidigare hundar, Hundungen och Blixten, som ofta syntes i Allers, är numera borta.

– Blixten blev nästan 18 år och Hundungen 14. Det var så fint att få ha dem båda hos oss så länge, säger Lotta.

Berätta lite om tankarna kring Isa och hennes flock. Vilka paralleller drar du till människor?

Forts på nästa sida